

Het huis op de rots

Matteüs 7, 21-27

Bouwen op los zand is kiezen voor vergankelijkheid. Een kerk bouwen op theorieën, die niet verankerd liggen in de vaste grond van het leven of daar zelfs mee in strijd zijn, heeft tot gevolg dat zij door natuurlijke krachten wordt weggevaagd. De natuur is zo sterk en blijvend vanwege een innerlijke samenhang: de voortdurende bevruchting van mannelijke en vrouwelijke krachten in een volkomen gelijkwaardigheid. Alwat zich tracht te handhaven op grond van scheiding van die wezenlijke krachten, is gedoemd te vervallen in sterilitéit. Dit nu doet de kerk. Het diepste probleem van de kerk is haar seksisme. Daarom is de vrouwenstrijd in de kerk van beslissende betekenis voor het voortbestaan van de kerk. Maar wil de Nederlandse vrouw werkelijk een nieuwe kerk, die gegrondvest is op het leven en levend is in een eenheid-zoekende wereld? Wat is haar kracht én haar zwakheid?

De kracht van een vrouw is haar elasticiteit. De taaie weefsels van haar lichaam en haar geest zijn berekend op continuïteit. Zo houdt zij het leven gaande. Trekt zij zich terug, dan botsen de harde krachten op elkaar. Hoe meer vrouwen kunnen worden ingeschakeld als een onzichtbaar bindweefsel in de liturgie, in de diakonie - hoe stabielere de instituties worden. Maar ook het omgekeerde is waar. Zij kunnen

door één gezamenlijke beslissing enerzijds het kerkelijk instituut ontregelen en anderzijds de kerkelijke vrouwen-onderdrukking beëindigen. Het is nu het uur om dat te doen. Hoe?

De vrouwen van Nederland moeten een jaar lang geen stap meer in de kerk zetten. En daarvoor in de plaats talloze kleine huisk gemeenten vormen, waarin op zondag de eucharistie wordt gevierd en de vrouwen zelf voorgaan. Door deze tijdelijke terugtreding zou de waarheid bloot komen liggen. De leegte die dan ontstaat zal afschuwelijk zijn: lege kerken, leiders die hun macht verliezen omdat het volk is heengegaan. En als dan eens blijkt, dat Christus werkelijk tegenwoordig komt in het Levensbrood en de Liefdesdrank, in huiskamers en slaapkamers, is het met de mannelijke priester-magie meteen ook gedaan. Het samenzijn in liefde in Jezus' naam, zou dan een nieuwe zuivere bron van leven kunnen worden. Hiermee worden tevens de onderliggende seksistische trauma's van de kerk ten aanzien van de vrouw buiten werking gesteld.

Het pijnlijke echter is dit: dé vrouwen van Nederland zullen dit niet doen. Dus onderbouwen zij de machtspositie van de kerk en beamen zij hun eigen discriminatie. Maar behoort het niet evengoed tot de roeping van de vrouw op historische momenten in te grijpen, met 10, met 100, met 1000?
Zondagmorgen al?

THREES VAN DIJCK
Maatschappelijk werkster/
industrie-arbeidster, Eindhoven

Het klaptafeltje

Millenniumfeest - 2000 jaar Romeinse christenheid.

Wat in de Catacomben begon, tussen de nissen van de doden, op de graven van de martelaren en martelaressen, ondergronds - kwam boven aarde tussen de zuilen van de Colonnade, op het plein van de aardse vrede. De deur naar de toekomst werd geopend, de oudst denkbare Paus stond aan de ingang. Hij zegende stad en land en brak uit de nieuw gesponnen cocon van zijn waardigheid - kleurrijk, magisch, goddelijk. De immense ruimte van het Sint Pietersplein stroomde vol, wel 200.000 mensen applaudisseerden, toen de Paus het kruisteken maakte en de Eucharistie van de eeuw begon.

Het viel de Zouaven niet op, dat overal in de menigte vrouwen groepjes vormden. Vrouwen uit alle rassen en stammen en volken en talen. In eik groepje stond een vrouw in het lang en in het wit. Kleren en kleuren zijn vrij - en vrouwen zijn ongevaarlijk ... Zoals er mensen het plein op kwamen met klapstoeltjes, zo hadden zij klaptafeltjes bij zich - maar dat verschil was te verwaarlozen, vonden de ordebezoekers. Het bleef rustig, jong en oud was ingetogen, de zangertjes van de Sixtijnse kapel zongen heller en hoger dan ooit en de acciamaties van de menigte leken wel ingestudeerd.

In zijn preek riep de Paus de moeders op, te bidden voor nieuwe priesters, en verzocht hij hen dringend hen onder hun hart te willen dragen. Toen de altaartafel werd klaargemaakt, werden de klaptafeltjes uitgekapt - op hetzelfde moment op 2000 plaatsen tegelijk. De vrouwen legden er een linnen doek op en een van hen zette er een rode roos bij. De camera's van de internationale pers bleven niet langer gericht op dat ene altaar op het bordes voor de ingang van de Sint Pieter. Plotseling, bij duizenden, keerden zij zich -als werden zij aangetrokken door magnetische velden- naar de groepjes vrouwen met de witte vrouw in hun midden. En heel de wereld keek mee.

Toen de dienaren van de Paus brood en wijn op het hoge altaar zetten, kwamen de houten schalen met brood uit de tassen tevoorschijn en werden de drinkgiazen volgeschonken met jonge wijn uit de karaffen. Over heel het plein hing een bijna apocalyptische stilte, zo intens dat het wel een half uur leek te duren. De Vrouwegeest van God bewoog zich door de menigte.

En toen gebeurde datgene, waarop de mensheid 2000 jaar had gewacht. De Paus hief het brood en zei 'Dit is mijn lichaam' 'Doet dit tot mijn gedachtenis'. Vanuit een diepe biddende stilte klonken gelijktijdig zachte zingende stemmen op uit de menigte en de woorden van Jezus 'Dit is mijn lichaam' echoden over heel de aarde. En zie: duizenden vrouwenhanden hieven in één gebaar van aanbiddelijke eerbied het levende brood boven de hoofden van de mensen. Weer klonk de stem van de Paus door de speakers 'Dit is mijn bloed' 'Doet dit tot mijn gedachtenis'. Opnieuw klonken de stemmen van de vrouwen in het wit en drongen door tot in de uiterste hoeken van het Vaticaan 'Dit is mijn bloed' 'In Jezus Naam'. En zie: duizenden vrouwenhanden hieven de glazen waarin de wijn fonkelde als levend bloed.

De camera's zwierven over de menigte - in alle huiskamers was het te zien. Er ging een rilling van vreugde door de mensheid. Mensen riepen 'Dit is de Wederkomst'. Toen het Onze Vader werd ingezet als het 'meervoudig' vadergebed, hieven de mensen vol ontroering elkaars handen de hoogte in: Geef ons heden ons dagelijks brood...

Toen was daar het moment van het communiceren. De 2000 priesters, die in hun witte alben klaar stonden met de ciborie in de hand, huiverden. Zij durfden zich niet in de menigte te wagen, want wat zagen zij: de vrouwen droegen Jezus rond en allen werden verzaagd van de ene spijs en de ene drank.

De Paus zat diep gezonken in zijn zetel en zei: Laten we samen het Wees gegroet bidden. Toen het 'meervoudig' moedergebed in alle landen en in alle huizen door begon te klinken, namen allen elkaar bij de hand en voelde ieder het leven stromen: Maria, bid voor ons...

Dit was de groet van de Paus, zijn grote welkom aan de priesters onder alle vrouwen. Hij hief zijn hand en wijdde haar zijn glimlach. In één uur tijd was het aanschijn van de aarde vernieuwd. Overal zag je mensen dansen en in de hemel was het feest.

THREESVAN DIJCK